

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

16 Ἰουλίου 1878

Τόμος Ἑκτος

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρουνται ἀπὸ
1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους· καὶ εἶναι ἑτησίαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΗΤΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

Amalia

Ο ΔΥΣΜΟΡΦΟΣ

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ * K.]

Συνίημα· 181 σελ. 442.

Ἐνδεκα ἔτη εἶχον παρέλθει, ὁπότε αἴφνης ἦλθον διαταχθεὶς ἐκ Παρισίων διὰ τὰς ἀναγκάς ἐν τῷ πύργῳ προπαρασκευαῖας πρὸς ὑποδοχὴν τῆς οἰκογενείας.

Ὡραίαν τινὰ ἐσπέραν τοῦ Ἰουλίου μακρὰ σειρὰ ἀμαζῶν ἀνῆρχετο τὴν μεγάλην ὁδὸν τῆς Καρστώνης, ἡ δὲ κατοικία τῶν Βρανδῶνων ἀποκατέστη ἐκ νέου ζωηρὰ καὶ θορυβώδης.

Ἐν τούτοις τὴν φορὰν ταύτην ἡ κίνησις δὲν προήρχετο ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν προσκεκλημένων ἄκρων κορυφῶν, ἀλλ' ἀπὸ πάντων τῶν ἐρπειῶν τῆς δημιουργίας: πάντων ἐκείνων τῶν ὄντων, ἅτινα μία μεγάλη οἰκογένεια μετὰ μακρὰν αὐτῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διαμονῇ ἐπαναφέρει ἀείποτε ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τῆς. Παιδαγωγοὶ ἐκ Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Ἰταλίας, ἡ θαλαμηπόλος τῆς μιλαίδης καὶ ἡ Ἑλβετὶς τροφὸς τῶν κορασίδων, ὁ Γάλλος θαλαμηπόλος τοῦ μιλόρδου καὶ ὁ Γάλλος μάγειρος τοῦ μιλόρδου, καὶ... πῶς νὰ εἶπω; ὁ διευθυντὴς τῆς συνειδήσεως (ὁ πνευματικὸς) τῆς μιλαίδης, φλυαρῶν εἰς κακὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐξετάζων τὰς εἰκόνας, ὁ ξένος ἐπόπτης τοῦ λόρδου Λουδοβίκου, ὁ Ἀλβανὸς ἀκόλουθος τῆς μητρὸς του, κ. τ. λ., κ. τ. λ.

Ὅλος ὁ κόσμος οὗτος ἐπλήρου θορύβου καὶ σκανδάλου τὰ ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου σιωπηλὰ τοῦ πύργου διαμερίσματα. Δὲν ὀμιλῶ περὶ τῶν διαφόρου εἶδους καὶ πάσης ἐργασίας ὑπηρετῶν καὶ θεραπόντων, θεραπαινίδων δευτέρας τάξεως, ἀνησυχῶν ἀνθρώπων, ἕνεκα τῶν ὁποίων καθίστατο ἡ οἰκία αὕτη ἀληθὴς πυργοποιεῖα, μεθ' ὅλας τὰς φαινόμενας αὐτῆς ἀπαιτήσεις καὶ τὴν ὑψη-

λὴν περιωπὴν. Ἄπας οὗτος ὁ ὄχλος τῶν δούλων ἦτο τετράκις πολυαριθμότερος τοῦ δέοντος, μὴ ἐπαγρυπνούμενος δὲ παρεδίδοτο εἰς πᾶσαν ὑπερβολήν. Οἱ μὲν ξένοι ἤριζον ἀδιακόπως, οἱ δ' ἐντόπιοι παρεπονούντο. Ζηλοτυπία, δκνηρία παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τοῦ σταύλου καὶ τοῦ προθαλάμου, διαφθορὰ καὶ καταχρήσεις παρὰ τῷ ἐπιστάτῃ καὶ τῷ οἰκονόμῳ... Ταχέως δὲ ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ κρίνω καὶ τοὺς κυρίους.

Ἡ μαρκεσία μὲ ὑπεδέχθη μετὰ μεγάλης τρυφερότητος... φαινομενικῶς μόνον εἶχε προσπαθήσει πάντοτε—ἀγνοῶ διὰ τίνα λόγον—ὅπως μὲ ἀναγκάσῃ νὰ λησμονήσω, ἕνεκα τῶν δειγμάτων τῆς εὐνοίας δι' ἣν μὲ ἐπλήρου, τὰς μετὰ τῆς μακαρίτιδος μαρκεσίας Βρανδῶνων ἀρχαίας φιλικὰς σχέσεις μου, μεταχειριζομένη με ὥς ἐν τῶν σημαινόντων ἐν Καρστόνῃ προσώπων. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου οἱ ἱατροὶ εἶναι συνήθως προνομιοῦχοι παρὰ ταῖς μεγάλας κυρίας.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς συνδιαλέξεως μὲ ἡρώτησεν ἂν ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὰ παῖδιά, ἀνοίγουσα δὲ ὑελίνην θύραν, μὲ ὠδήγησε πρὸς ἐξωτερικὴν κλίμακα, κάτωθι τῆς ὁποίας ἐξηπλοῦτο ὁ κήπος τῶν παιδικῶν διασκεδάσεων, ἀπέραντος χλοερὰ ἔκτασις περικυκλωμένη ὑπὸ μεγάλων δένδρων καὶ κεκοσμημένη ὑπὸ πλατειῶν σειρῶν ἀνθέων. Ἦτο τὸ διὰ τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν προωρισμένον ἰδίως μέρος.

Θορυβώδεις γέλωτες ἦσαν οἱ πρῶτοι ἤχοι, οἱ ἐλκύσαντες τὴν προσοχήν μου. Οἱ γέλωτες οὗτοι προήρχοντο ἀπὸ ὀμίλου νεανίδων συνοδευμένων ὑπὸ δύο ἢ τριῶν νέων γυναικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ξενικὴ ἐνδυμασία, τὸ ὕψος καὶ ἡ καθόλου στάσις ὑπεδείκνυνον ἀμέσως τὴν γαλλικὴν ἢ ἰταλικὴν ἐθνικότητα.

Οὐδεμία τῶν νεανίδων ἐκείνων ἦτο ὠραία· ἦσαν ὠχρὰ καὶ ἀγέρωχοι τὴν φυσιογνωμίαν. Εἶχον ἐν τούτοις λεπτότατον δέρμα, ὠραίους μέλανας ὀφθαλμοὺς ὁμοιάζοντας με τοὺς τῆς μητρὸς αὐτῶν, τοξοειδεῖς ὀφρῦς, καὶ θαυμασίους μαύρους βοστρύχους. Μεθ' ὅλα ταῦτα, οἱ χαρματῆρες αὐτῶν, εἰ καὶ κανονικοὶ, οὐδὲν ἐξέφραζον, ἔστερημένοι παντὸς θελγήτρου καὶ παντὸς κάλλους.

Εὗρον αὐτὰς ὑποκριτικὰς καὶ ἐπιτετηδευμένας, ἐξεπλάγην δὲ διὰ τοὺς ἀναρμόστους εἰς τὴν ἡλικίαν των τρόπους, διὰ τὴν ἐντελὴ εὐκολίαν,

μεθ' ἧς τὰ δεκαετῇ ἢ δεκαετῇ ταῦτα μικρὰ πλάσματα μ' ὑπεδέχθησαν, ἅμα μοι παρουσίασεν αὐτὰ ἡ μήτηρ των.

Ἐπανεκάθησαν ἐπὶ τῆς χλοερᾶς γῆς, ἐπ' ἀνέλαβον τὰ παιγνίδια των καὶ ἐπ' ἀνῆρχισαν τοὺς ἐπιτετηδευμένους ἢ πραγματικῶς εὐθύμους γέλωτας των. Ὀλίγα βήματα μακρὰν αὐτῶν ἵστατο ὁ λόρδος Λουδοβίκος. Οὐδέποτε εἶδον ὠραιότερον μερικάκιον. Ἦτο δωδεκαετής μόλις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀλλ' εἶχεν ἀνάστημα ὑψηλὸν καὶ κομψόν, χρῶμα θαυμασίον, ὀφθαλμοὺς ἐκφραστικούς καὶ γλυκεῖς, μεγαλοπρεπεῖς χρυσοφαίους βοστρύχους καταπίπτοντας ἐπὶ τῶν ὤμων του, εὐγενὴ καὶ ἰσχυράν θεωρίαν ἐφείνετο κατὰ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη πρεσβύτερος τῆς πραγματικῆς ἡλικίας του.

Ἐνθουσιώδης ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ ἀγερωχίας μοι παρουσίασεν αὐτὸν ἡ μήτηρ του, ἐκεῖνος δὲ μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα μετὰ τρόπου τοσοῦτον ἐλευθέρου, μετὰ τοσαύτης ἐγκαρδίου προθυμίας, ὥστε ἀμέσως μὲ κατέκτησε.

Καθ' ὅσον ἐνόησα, ἀφορμὴ τῶν γελῶτων, τοὺς ὁποίους εἶχον ἀκούσει, ἦτο ὁ γαλλικὸς αὐτοῦ σκύλαξ. Τὰ ἐπιτήδεια κινήματα, εἰς τὰ ὁποῖα τὸν ἐρέθιζε διὰ τῆς φωνῆς καὶ διὰ τῶν χειρονομιῶν ὁ νέος αὐτοῦ κύριος, ἦσαν τοσοῦτον διασκεδαστικὰ καὶ τοσοῦτον ἀστεῖα, ὥστε καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ λάβω μέρος εἰς τὴν γενικὴν εὐθυμίαν.

Παρατηρήσας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸ παιγνίδιον τῶν παιδιῶν ἐζήτητα πληροφορίας περὶ τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν.

— Ἄ πτωχὸν πλάσμα! . . . Ποῦ εἶναι λοιπὸν, τρώντι; εἶπεν ἡ μιλαίδη. Γεραλδίνη, ποῦ εἶναι ὁ λόρδος Σαινζερμαίν;

— Πῶς νὰ τὸ γνωρίζω, ἀγαπητὴ μαμά, ἀπεκρίθη ἡ Γεραλδίνη, ἡ πρεσβυτέρα κόρη, δι' ὅρους ἀκηδούς καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ παίζει.

— Δὲν τὸν βλέπετε ἐκεῖ κάτω, ὑπὸ τὰ δένδρα, μὲ τὴν Λιλίαν; εἶπεν ἡ δευτέρα κόρη, ἡ λαίδη Ἀραβέλλα.

— Πάσχει σήμερον, εἶπεν ὁ λόρδος Λουδοβίκος. Δὲν θὰ ἔλθῃ μαζὶ μας, καὶ πιστεύω οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν θὰ τὸν ζητήσῃ.

— Δὲν εἶναι ἰδικὴ μας ἀσχολία ἡ περιποίησις του, προσέθηκεν ἡ λαίδη Γεραλδίνη.

Διηυθύνθη πρὸς τὴν δενδροστοιχίαν. Ἐκεῖ, ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ του, — ἐν τῷ δυστυχεῖ ἐκείνῳ κινήτρῳ ἀνακλίντρῳ, — εὗρον κατ' ἡμέραν ἢ μάλλον ἐξηπλωμένον τὸν δυστυχεῖ μικρὸν φίλον μου, κεκλιμένον ἐπὶ τῶν νώτων, μὲ κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔχοντα ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸν τύπον τῆς θλιβερᾶς ἐκείνης ἐκφράσεως, ἣν καταλείπει ἡ ἀγωνία τῆς φυσικῆς ὀδύνης, τοὺς χαρρακτῆρας ὠχροῦς καὶ ἐξηντημένους, τὸ στόμα μόλις ἡμινεφωμένον, ἀναπνέοντα μετὰ τῆς γαλήνης τῆς παρακολουθοῦσας τοὺς ὀξεῖς πόνους.

— Σιωπὴ! . . . ἐψιθύρισε παιδικὴ τις φωνή.

Παρατήρησα τότε κόρην ἐννέα ἢ δέκα περιπυρρὴν τὴν ἡλικίαν, καθημένην ἐπὶ μικρᾶς ἑδρας πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου . . . θαυμάσιον μικρὸν πλάσμα, παιδικὸν καὶ χάριεν πρόσωπον, καθαρῶς ὠσεῖδες, ρόδινον χρῶμα, βοστρύχους λαμπροῦ καστανοῦ χρώματος ἀκτινοβολοῦντας, κρατούμενους ἐπὶ τοῦ μετώπου ὑπὸ κυανῆς λεπτῆς κλωστῆς, καὶ ἐπαναπίπτοντας εἰς τὰ ὀπίσω ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἐκράτει τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, μὲ τὴν ἐκφρασιν τῆς βαθυτάτης ἰκεσίας, ἔχουσα ἀτενῶς ἐστραμμένους πρὸς με τοὺς μεγάλους βαθυφαίους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, εἰς οὓς μακρὰ μεταξώδεις βλεφαρίδες παρείχον ἐκτακτὸν γλυκύτητα. Ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς ὑπῆρχε βιβλίον ἡνεωγμένον, τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκεν ἐρηγοροῦσα πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐπλησίασα ἡσυχῶς.

— Κοιμᾶται; ῥώπησα χαμηλοφῶνως.

— Μάλιστα. Ἄλλ' ὑπέφερε τόσον! ὑπέφερε πολὺ! Τέλος, κοιμᾶται τώρα. Σιωπὴ! σιωπὴ! Ἠγέρθη, θεωροῦσα αὐτὸν συμπαθῶς, κλαίουσα.

— Ὑποφέρει λοιπὸν πράγματι τόσον;

— Φεῦ, ναί! πολὺ. . . πολὺ. Ἀλλὰ πόσον εἶναι ἀγαθὸς! πόσον εἶναι γλυκύς!

— Καὶ τίς εἴσθε σεῖς, χαρίεσσα μικρὰ δεσποινίς, ἥτις φαίνεσθε ἀγρυπνοῦσα ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς τρυφερότητος; Εἴσθε μία ἐκ τῶν ἀδελφῶν του;

— Φεῦ, ὄχι! Εἶμαι ἡ Λιλία.

— Καὶ ἡμπορῶ νὰ μάθω διατί μένετε ἐδῶ ἀντὶ νὰ παίζετε ἐκεῖ μὲ τὰς ἄλλας; Ἀκούσατε πόσον γελῶσιν!

— Τὸ γνωρίζω. Ἀπέλυσαν τὸ σκύλακι. . . Ἄλλ' εἶμαι πολὺ δυστυχὴς ἀν' ἀφῆσω μόνον τὸν λόρδον Σαινζερμαίν, μόνον νὰ πάσχῃ! Ἄ! τὸν λυποῦμαι τόσον! . . . Τοιαύτῃ ἀγωνίᾳ! καὶ εἶναι τόσον μελαγχολικὸς! τόσον μελαγχολικὸς! Προτιμῶ νὰ τὸν περιποιῶμαι παρὰ νὰ παίζω μὲ ἐκείνας.

— Τότε εἴσθε μεγάλοι φίλοι;

— ὦ! ναί, καὶ μὲ ἀγαπᾷ τόσον! Μὲ διδάσκει. . . μὲ μανθάνει ὅτι δὲν γνωρίζω καὶ ὅταν ἡ δεσποινίς εἶναι θυμωμένη ἐναντίον μου, ἐξηκολούθησε μετὰ τόνου λατρευτῆς ἐξομολογήσεως, ἔρχομαι νὰ τὸν εὗρω κρυφίως, καὶ, μολονότι πολλάκις ὑποφέρει ὡς δυστυχὴς, μοι λέγει πολλοὺς καλοὺς λόγους, μὲ παρηγορεῖ καὶ μὲ κάμνει ὑπομονητικὴν καὶ γλυκεῖαν — καὶ ὅταν ἐπίσης εἶμαι κακὴ καὶ θυμωμένη, μοι ὁμιλεῖ μὲ τὴν χάριν καὶ μὲ τὴν ἀγαθότητα, ὥστε μετ' αὐτοῦ ἀμέσως.

— Εἴσθε λοιπὸν ἐνίοτε κακὴ;

— Βεβαίως! Μόνον ἐκεῖνος δὲν εἶναι ποτέ... ὄχι, ποτέ, ποτέ! . . . Πάντοτε ἀγαθὸς ὡς ὁ ἀγαθὸς Θεός!

Ἡ ἡρεμος ἡμῶν συνδιάλεξις διεκόπη ὑπὸ ἐλαφροῦς κινήσεως τοῦ κοιμωμένου.

— Ἄ ! ἰδοὺ αὐτὸς ἐγειρόμενος, ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ κόρη, πλησιάσασα ζωηρῶς καὶ ἐρωτῶσα αὐτόν :— Εἴσθε καλλίτερα ἀναμφιβόλως.

— Μάλιστα, ἀγαπητή μου, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς ἡσύχου καὶ ἀτόνου. Ἐρεῖναιτε πλησίον μου καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ;

— ὦ ! μάλιστα. Ἐμαθον ἀπὸ στήθους τὴν μεγάλην αὐτὴν σελίδαν. Ἡμπορῶ νὰ σᾶς τὴν εἴπω. Τὴν γνωρίζω κάλλιστα.

— Ὅχι τώρα. Πόσον γελοῦν ἐκεῖ κάτω ! Πηγαίνετε νὰ παίξετε μ' ἐκεῖνας, ἀγαπητή μικρά. Ἡμπορῶ νὰ μένω τώρα μόνος.

— Προτιμῶ νὰ σὲ συντροφεύω.

— Ἀλλὰ δὲν ἐκινήθητε διόλου μετὰ μεσημβρίαν, ἡ δὲ ἀγαπητὴ μικρὰ γλῶσσά σας πρέπει νὰ ἐκουράσθῃ σιωπῶσα· δὲν ἔχω δίκαιον, χαριστάτη μικρά μου Λιλία ;

— Γνωρίζετε ὅτι ἡμπορῶ νὰ συνδιαλέγωμαι μαζί σας . . . Ἄ ! ἐλησμονήσα. Εἶναι ἐδῶ εἰς κύριος.

— Φοβοῦμαι, μιλῶρδε, εἶπον προχωρῶν, ὅτι ἐλησμονήσατε καθ' ὁλοκληρίαν τὸν κύριον Οὐίλσωνα.

— Ἄ ! Θεὸς φυλάξοι, μοὶ ἀπεκρίθη διὰ τῶνου ἐξαίρετον εὐγενείας. Κύριε Οὐίλσων, σᾶς ὀρκίζομαι, ὅτι εἰμαι εὐτυχὴς ἐπαναβλέπων σας. Θὰ μὲ συγχωρήσῃτε βεβαίως διότι δὲν σηκονομαί. Εἰμαι σχεδὸν ἀκόμη δέσμιος ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνακλίντρῳ, τὸ ὅποιον γνωρίζετε, μολονότι αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου ἤδη καλλίτερα παρὰ ποτε.

— Πιστεύω ὅτι ἐγείνατε ἤδη εὐρωστότερος καὶ ὑγιέστερος ἀπὸ τὴν τελευταίαν φορὰν, καθ' ἣν εἶχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἴδω.

— Δὲν πρέπει νὰ καυχῶμαι πολὺ διὰ τοῦτο. Ἡ ὑπαρξίς μου εἶναι ἀβεβαιοτάτη καὶ λυπηρά. Φαντάζομαι ὅτι πάντες ἐκπλήττονται διότι ζῶ ἀκόμη, ὑπὲρ πάντας δὲ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀντέστην τόσον πολὺν καιρὸν, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι θὰ ζήσω, καὶ μ' ὅλους τοὺς πόνους μου, οἵτινες εἶναι τρομεροὶ ἐνίοτε, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἐπιμένω εἰς τὴν ζωὴν τώρα. Καὶ ἤδη, ἀγαπητή μικρὰ Λιλία, πρέπει νὰ παρακαλέσῃς τινὰ νὰ φέρῃ ἐδῶ μίαν ἑδραν διὰ τὸν Κ. Οὐίλσωνα, διότι, ἂν ἡμπορεῖ νὰ χάσῃ ὀλίγον καιρὸν, σκοπεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ πλησίον μου ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον.— Ὡς βλέπετε, κύριε Οὐίλσων, ζῶ εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἐξηκολούθησε στρεφόμενος πρὸς με· ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν ἀγαθότητα, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐδείξατε, ὥστε εἰμαι βέβαιος, ὅτι θὰ εὐαρεστηθῇτε νὰ μὲ συντροφεύσητε ἐπὶ τινὰ καιρὸν.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ βεβαιώσω τὴν εὐγενείαν σας διὰ τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν θὰ εὖρω ἐδῶ, ἀπεκρίθη βεβαίως ἐκπεπληγμένος δι' ὅτι, ἐβλεπον, ἀλλ' εὐτυχὴς διότι τοσοῦτον ἐγ-

καρδίως ἐγενόμην δεκτὸς ὑπὸ τοῦ νεανίου ἐκείνου ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἔτρεφον τόσον ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

Ἡ μικρὰ Λιλία ἀπῆλθεν ὡς χρυσαλλὶς περιπταμένη ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθους. Ὁ δὲ λόρδος Σαινζερμαῖν τὴν παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.— Ὅποια ἀξιολάτρευτος κόρη ! τῷ εἶπον.

— Τὸ γλυκύτερον καὶ τὸ εὐμενέστερον πλάσμα, τὸ ὅποιον ὑπῆρξε ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς. Πόσον εἶναι ἐνίοτε τὰ παιδιὰ εὐχάριστα, κύριε Οὐίλσων ! Ὅποια συμπαθεῖς καρδίαι, ὁποῖα συγκινητικὴ τρυφερότης ! Ἡθέλετε τὸ πιστεῦσαι ; Τὸ προσφιλὲς τοῦτο ὂν, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς του, προσηλωθὲν εἰς ἐμὲ, ἐκινήθη ἐναργῶς ὑπὸ τῶν ἀγνωστέρων τῆς συμπαθείας αἰσθημάτων. Εἶδε τὴν μόνωσίν μου καὶ ἐγκατέλιπε πᾶσαν τέρψιν, πᾶσας τὰς διασκεδάσεις τῆς ἡλικίας του διὰ νὰ μὲ συντροφεύῃ καὶ μὲ περιποιῇται ὡς ἀληθὴς μικρὸς ἄγγελος. Καὶ σήμερον ἀκόμη, τὸ γλυκὺ πλάσμα, βλέπον με νὰ ὑποφέρω τὸ μαρτύριον, ἐκράτησεν ἐπὶ ἐν τέταρτον περίπου τῆς ὥρας τὰς χεῖράς μου εἰς τὰς ἰδικάς του, ὅταν δὲ ἀπεκοιμήθην, ἐκάθησε πλησίον μου καὶ ἔμεινεν ἐδῶ, χωρὶς οὐδεμίαν κίνησιν νὰ κάμῃ, χωρὶς οὐδεμίαν λέξιν νὰ εἴπῃ, ὑπὸ φόβου μὴ μ' ἐξυπνίσῃ,

μ' ὑπομονὴν περιστρεφᾶς

ἐπωαζούσας τὰ μικρὰ της.

Καὶ ἐν τούτοις ὅταν ἦμαι ὑγιής, εἶναι ἡ εὐθυμοτέρα, ἡ ζωηρότερα, ἡ ἀτακτοτέρα φύσις, ἀφ' ὅσας γνωρίζω.

— Ὅποια διασκεδάσεις πρέπει νὰ ᾔναι διὰ σᾶς !

— Ἄ ! πλεόν ἢ διασκεδάσεις. Ἀγαπῶ δυστυχῶς—ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμὸν—μέχρι τρέλλας τὰ παιδιὰ, ὅπως δὲ γνωρίζετε, δὲν εὐρίσκουσιν εἰς ἐμὲ πολὺ διασκεδαστικὸν σύντροφον. Ἡ συναναστροφὴ καὶ ἡ συμπάθεια τῆς μικρᾶς ταύτης κόρης εἶναι μεγάλη δι' ἐμὲ παρηγορία. Ὑπάρχει τι ἀγαθὸν εἰς τὰ χεῖριστα πράγματα ! Ἐπὶ πλεόν ἡμπορῶ, πιστεύω, νὰ εἴπω ὅτι εἰμαι ὠφέλιμος εἰς τὸ προσφιλὲς τοῦτο παιδίον, καὶ εἶναι ἀληθὴς εὐλογία διὰ δυστυχῆ οἷος ἐγὼ, τοῦ ὁποίου τὸ μόνον καταφύγιον εἶναι ἡ μελέτη καὶ ἡ ἐργασία. Προσπαθῶ τὸ ἐπ' ἐμοὶ νὰ διδάξω εἰς τὸ γλυκὺ καὶ εὐάγωγον τοῦτο πλάσμα τὰ ἐξαίρετα πράγματα, τὰ ὁποῖα μ' ἐδίδαξεν ἡ κυρία Καρτβράιτ, καὶ πιστεύω πραγματικῶς ὅτι ἡ μικρὰ μαθήτριά μου θὰ μὲ τιμήσῃ καὶ ἐν τούτοις, προσέθηκεν ὑπομειδιῶν, ἡ φύσις ὑπῆρξε τόσον ἄσωτος δι' αὐτὴν, ὥστε φοβοῦμαι σχεδὸν ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὸ ἔργον της.

Ἡ Λιλία ἐπανήρχετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀκολουθουμένη ὑπὸ ὑπηρετοῦ φέροντος κάθισμα. Ἐκάθησε πλησίον τοῦ λόρδου Σαινζερμαῖν.

— Καὶ ἤδη, ἀγαπητή μικρὰ Λιλία, πηγαί-

νετε νὰ δρέψητε μίαν μεγάλην ὡς σᾶς ἀνθοδέσμην διὰ τὸν κύριον Οὐίλσονα.

Ἐδραμε πρὸς τὸν λευκὸν, ἐνῶ ἡ λευκὴ αὐτῆς ἐσθλῆς ὑφύτου ὀπισθεν αὐτῆς ὡς τὰ πτερὰ κύκνου, ἡμεῖς δὲ ἐξηκολούθησαμεν τὴν συνδιάλεξίν μας.

Ἐπάρχει τι προφανῶς ἐν ἐμοὶ προκαλοῦν τὴν ἐμπιστοσύνην, διότι ὁ λόρδος Σαινζερμαϊν, εἰ καὶ μόλις ἀνεμιμνήσκετο τὴν τελευταίαν ἡμῶν συνέντευξιν, μὲ μετεχειρίσθη ὡς ἀρχαῖον φίλον του. Ὁρχισε νὰ μοὶ ὀμιλῇ περὶ τῶν διαφόρων τόπων, τοὺς ὁποίους ἐπεσεκίθη, μετὰ θερμοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκφραζόμενος περὶ τῶν φυσικῶν καλλονῶν καὶ δεικνύων τὸ λεπτότερον ὑπὲρ τῆς καλλιτεχνίας αἶσθημα. Ἡ δὲ ἰδιότης μου ὡς ἱατροῦ τὸν ἐνεθάρρυνε βεβαίως νὰ συνδιαλέγηται πρὸς ἐμὲ μετὰ μεζιζονος ἐλευθερίας περὶ τῆς ἰδιαίτερας αὐτοῦ ἔνεκα τῆς νόσου καταστάσεως.

— Γνωρίζω, μοὶ εἶπε, τὰ μειονεκτήματα τῆς θέσεώς μου καὶ ἀνελογίσθη πάσαν αὐτῶν τὴν σπουδαιότητα. Ἡ δυσμορφία εἶναι τρομερὰ δυστυχία, καὶ ἤρχισα ἤδη νὰ αἰσθάνωμαι τὴν πικρίαν αὐτῆς. . . . Καὶ πόσον δὲν θέλω ὑποφέρει εἰς τὸ ἐξῆς ἀκόμη! Ἡδυνάμην ἐν τούτοις νὰ παρηγορηθῶ ὅτι εἶμαι εἰδός τι τέρας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου, ἂν ἤλπιζον ὅτι θέλω κατακτήσει τὴν ἐπιδοκιμασίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ὑπόληψιν διὰ πράξεων ἀρετῆς καὶ ἐνεργείας. Δυστυχῶς, ἡ ἀθλία τοῦ ὀργανισμοῦ μου ἀδυναμία καθιστᾷ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην λίαν δυσκόλους τὰς προσπάθειάς μου καὶ φαίνεται ὅτι μὲ καταδικάζει εἰς τὴν ἀφάνειαν γυναικὸς ἄλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὴν ὀφελιμότητα αὐτῆς. Ἄ! ποσάκις ἤθελον καταβληθῆ ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, ἂν δὲν ὑπεστηρίζομην ὑπὸ τῶν σοφῶν συμβουλῶν τῆς κυρίας Καρτβράϊτ! Ἄ! ἡ ἀγαθὴ καὶ γενναία γυνή! Αὕτη μ' ἐδίδαξε νὰ θεωρῶ τὸν κόσμον ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν, — ἀγνωστέραν, ἐλπίζω, — ὡς τὸ θέατρον τοῦ καθήκοντος καὶ οὐχὶ τῆς ἐπιτυχίας, ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ πρῶτον ὄλων τῶν καθηκόντων εἶναι ἡ ἐγκαρτέρησις. Αὕτη διηγείρε τὸ θάρρος μου, αὕτη ἐκαλλιέργησε τὰς πνευματικὰς μου δυνάμεις· εὗρον τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν γαλήνην ἐν τῇ ἐργασίᾳ, τῆς ὁποίας τὸν ἔρωτα μοὶ ἐνέπνευσεν ἐκείνη, τὴν εὐτυχίαν δὲ, ἀπὸ τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεως τοῦ ἀξιολατρεύτου τούτου παιδίου. Ἡδὴ σκέπτομαι νὰ ζῶ μόνον χάριν τῶν ὁμοίων μου. Διὰ τούτου τοῦλάχιστον θέλει καταδειχθῇ, ὅτι ἡ φυσικὴ δυσμορφία, ὅσον καὶ ἂν ᾖ μὴ μεγάλη, δὲν καταστρέφει ἀνεπανορθώτως τὸ στάδιον εὐτόλμου ἀνθρώπου, ὁ δὲ κυφὸς λόρδος, ὁ δυστυχὴς δυσμορφος θέλει δυνηθῇ ἴσως ν' ἀφήσῃ, πρὶν ἢ ἀποθάνῃ, ἐντιμὸν τι δεῖγμα, ἀντάξιον τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης διαβάσεώς του.

Διεκόπη ὑπὸ τῆς Λιλίας, τρεχούσης καὶ καταβρέκτου ὑπὸ τῶν δακρύων ἐχρούσης τὸ πρόσωπον.

— Τί εἶναι, Λιλία μου;

— Δὲν θέλουν νὰ μὲ ἀφήσουν νὰ κόψω ἄνθη, ἡ δὲ μαρκεσία εἶναι θυμωμένη, διότι ἤγγισα τὰ ῥόδα τῆς. Εἶπον ὅτι ἦσαν διὰ σᾶς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὴν ἡμποδίσε νὰ μὲ μαλώσῃ. Ὅλοι εἶναι θυμωμένοι ἐναντίον μου. Ποῦ λοιπὸν τότε θὰ ἡμπορέσω νὰ συνάξω ἄνθη διὰ σᾶς. . . ὦ-ραῖα ἄνθη, ὅμοια μὲ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα σᾶς ἔφερα εἰς τὸ Φονταίνεμπλώ: μαργαρίτας, γαρύφαλλα καὶ ῥόδα, τὰ ὁποῖα τόσον πολὺ ἀγαπᾶτε καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐξόλιζον τὸν θάλαμόν σας, ὅταν ἦσθε ἀσθενής;

— Μὴ λυπεῖσθε τόσο, ἀγαπητὸν τέκνον. Δὲν πρέπει — καὶ ἀπέμαξε τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν του — δὲν πρέπει νὰ ἐργίζωμεν ὅ,τι δὲν μᾶς ἀνήκει. Κανεὶς δὲν ἐπιθυμεῖ τοῦτο. Δὲν ἐγνωρίζον ὅτι ἐπηγαίνετε νὰ κοψήτε τὰ ἄνθη ταῦτα εἰς τὸν κήπον τῆς μαρκεσίας, ὅταν σᾶς ἔστειλα νὰ κάμνῃτε μίαν ἀνθοδέσμην διὰ τὸν κύριον Οὐίλσονα. Θέλομεν φυτεῦσαι ἕνα ὠραῖον μικρὸν κήπον διὰ τοὺς δύο μας εἰς τινὰ γωνίαν, καὶ τότε ἡ Λιλία μου θὰ ἡμπορέσῃ νὰ μὲ θάψῃ ὑπὸ τὰ ῥόδα, ἂν τὸ ἐπιθυμῇ. Ἐμπρός, μὴ κλαίετε, δὲν εἶναι ὀρθόν. Ἐπροτίμων νὰ μὴ ἐγγίσω ποτὲ ἐν ἄνθος, παρὰ νὰ ἴδω κλαίουσας τὴν Λιλίαν μου.

— Εἶναι τόσο ἀδικον καὶ σκληρόν! εἶπεν ἡ μικρὰ κόρη μετ' ἀγανακτήσεως. Λαμβάνουσιν ὅλα δι' ἑαυτοὺς, χωρὶς νὰ σᾶς δίδωσιν ποτε τίποτε. Ἡ λαίδη Γεραλδίνη ἔχει τὸ ἀβάκκιόν της πλήρες ῥόδων, καὶ σεῖς τόσο ἀγαθὸς, τόσο ἀσθενής! . . .

— Ἀγαπητὴ μου, τὰ ῥόδα ἀρμόζουσι περισσότερο εἰς τὴν Γεραλδίνην παρὰ εἰς ἐμέ. Γνωρίζετε ὅτι ἤδη εἶμαι ἀνὴρ, τὰ δὲ ῥόδα ἔγειναν διὰ τὰς γυναῖκας.

— Ἄλλ' ἐν τούτοις τὰ ἀγαπᾶτε.

— Ἀγαπῶ τὰ ἄνθη, Λιλία, ὅταν μοὶ τὰ φέρετε σεῖς. Πληρώσατε τὸ κἀνιστρόν σας ἀπὸ μαργαρίτας, καὶ θέλει εἶναι τὸ ἴδιον πρᾶγμα δι' ἐμέ. Βλέπω τοιούτους ἐκεῖ κάτω ὑπὸ τὰ δένδρα. Πηγαίνετε νὰ κοψήτε δι' ἐμὲ ὅσους ἡμπορέσητε νὰ φέρητε.

Ἡ Λιλία ἀπῆλθεν ἐκ νέου. Ἐσιώπων ἐκπληκτος καὶ ἀγανακτῶν.

— Κύριε Οὐίλσον, ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μίαν μεγάλην χάριν. Ἐλπίζω νὰ σᾶς βλέπω συχνὰ κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονήν μου. Θέλετε ἔχει ἀρκετὴν ἀγαθότητα νὰ μὴ προσέχητε εἰς μικράς τινας ἐσωτερικὰς λεπτομερείας, διὰ τὰς ὁποίας καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐπιθυμῶ νὰ κλείω τοὺς ὀφθαλμούς;

Ἀπεχώρησα μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἀλλ' ὁ λόρδος Σαινζερμαϊν μ' ἐξήτησε τὴν ὑπόσχεσιν νὰ τὸν ἐπισκέπτωμαι συχνά.

— Εἴχετε μεγάλην διὰ τὴν μητέρα μου συμπάθειαν, κύριε Οὐίλσον, μοὶ εἶπεν. Ἡμπορῶ νὰ

υπολογίζω ἐπὶ τῆς φιλίας σας; Δυστυχῆς καὶ κατὰδικος, ἔχω ἀνάγκην ἀπόλυτον νὰ ἡμπορῶ νὰ στηρίζωμαι ἐπὶ τινος, εἰς ὃν νὰ ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην καὶ ὅστις νὰ ἦναι ὑπὸ τινος ἐποψίν δευτέρος τις ἐγὼ, πεπραιοισμένος δι' ἀκοῦσας ἀγαθοβουλίας καὶ ὑπομονῆς διὰ νὰ μὲ βοηθῇ εἰς τὰ σχέδιά μου καὶ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀδυναμίαν μου. Θέλετε νὰ ἦσθε ὁ φίλος οὗτος, κύριε Οὐίλσον; Ἐκπληττεσθε ἀναμφιβόλως! — Ἰσως μὲ περιφρονεῖτε ριπτόμενον οὕτω κατὰ τῆς κεφαλῆς σας; ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔκρινα καλῶς τὴν καρδίαν σας. Ἡ ὑπὲρ ἐμοῦ ἀγαθότης σας, πρὸ τῆς ἐξ Ἀγγλίας ἀναχωρήσεώς μου, εἶχεν ἤδη προξενήσει βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν νεαρὰν ψυχὴν μου. Ἐπὶ πλέον, εἴσθε ὁ κηδεμών μου. Δὲν εἴσθε τῶνόντι ὁ ἐκλεκτός φίλος τῆς μητρὸς μου, καὶ τὸν ὅποιον, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐπανευρίσκω εἰς στιγμὰς κρίσεως;

Εἶναι ἀνωφελὲς νὰ προσθέσω πόσον συνεκινήθη ὑπὸ τοῦ σημείου τούτου τῆς ἐμπιστοσύνης. Ὁ λόρδος Σαινζερμαίν τὸ παρετήρησε καὶ λαμβάνων με διὰ τῆς χειρὸς:

— Κύριε Οὐίλσον, εἴσθε ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον ἐζήτουν. Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, διότι μὲ εἰσήκουσεν.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸν οἶκόν μου, εὗρον τὴν Ἰούδην ἐνθουσιῶσαν. Φαίνεται ὅτι ἡ μαρκησία, συνωδευμένη ὑπὸ τοῦ θαυμασίου ἐκεῖνου λόρδου Λουδοβίκου, ἐπεσκέφθη ἔριππος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην τὴν πόλιν.

— Ἐσταμάτησεν εἰς τὴν θύραν τοῦ κ. Δερν διὰ ν' ἀγοράσῃ χάρτην δι' ἐπιστολάς, ἀνέκραξεν ἡ Ἰούδη. Ἄ! ὁποῖα χαρίεσσα γυνή! Καὶ ὁ λόρδος Λουδοβίκος παρήγγειλεν ἅπειρα πράγματα παρὰ τῷ Κ. Βλὼρ διὰ τὸ κυνοτροφεῖόν του, — ἔχει πεντήκοντα κύνας νομίζω. — Ὁ ἀκολουθῶν αὐτὸν εἶναι King-charles, μαῦρος καὶ πυρρός, καὶ ποῖα ὦτα! ὁποῖα χαρίεσσα μικρὰ κεφαλὰ! Πρὶν ἢ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸν πύργον, ἦλθον νὰ σὲ συμβουλευθῶσιν, ἀδελφε, διότι τὸ πτωχὸν ὡς συμβουλευθῶσιν, ἀδελφε, διότι τὸ πτωχὸν ὡς εἶχε πληγωθῇ εἰς τὸν πόδα. Τότε, ἅμα τοὺς παρετήρησα, μολοντί δὲν καταβαίνω ποτὲ εἰς τὸ χημεῖόν σου, δὲν ἠθέλησα νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ ὁ ὑπηρέτης· ἐφόρεσα τὸν ὡραιότερον πῆλόν μου, τὸ νέον μου περιζῶμα, — σὲ βεβαίῳ ὅτι ἤμην κάλλιστα· κατέβην καὶ εἶπον: «Εἶμαι βεβαία, μιλαίδην, ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἐξῆλθε. Τί συνέβη εἰς τὸ προσφιλὲς τοῦτο ὄν, εἰς τὸν σκύλον τῆς εὐγενείας σας;» Τότε ἐκείνη μ' ἀπεκρίθη: «Οὐχὶ ὁ σκύλος τῆς εὐγενείας μου, ἀλλ' ὁ τοῦ λόρδου Λουδοβίκου, δεσποινὴς Οὐίλσον. Ἰδοὺ ὁ λόρδος Λουδοβίκος!» προσέθηκε, θεωροῦσα αὐτὸν μετ' ὀφθαλμῶν ἀστραπτόντων ἐξ ὑπερηφάνειας. Καὶ τότε ὕψωσε τὴν κεφαλὴν του, ὡραίως ὡς ὁ ἀρχάγγελος, ἐξηρητισμένος ἀκόμη ἀπὸ τοῦ ἐριππον περίπατόν του, καὶ εἶπε: «Τί διὰβολὸν ἔχει λοιπὸν ἡ Φανφάν, μαμὰ; Χωλαίνει βεβαίως

τάτα, καὶ ἐν τοῖτοις δὲν βλέπω τίποτε εἰς τὸν πόδα της.» Ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβω τὸν λόγον. «Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ τὸν ἐξετάσω, μιλόρδε;» Ἦτο ἀπλῶστατα ἀκανθὰ τις, τὴν ὁποίαν ἐξέβαλον, ἡ δὲ μιλαίδην μοὶ εἶπεν: «Εὐχαριστῶ, δεσποινὴς Οὐίλσον!» ὁ δὲ μιλόρδος προσέθηκεν: «Ἰδοὺ λοιπὸν ἀνεκουρίσθης, κόρη μου Φανφάν.» Τότε ἐπέστρεψαν εἰς τὸν πύργον. Ἄ! εἶναι εὐγενὲς μεράκιον, ἄξιον τῆς μεγάλης περιουσίας του!

— Ποίας μεγάλης περιουσίας του; Τί μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ, Ἰούδη;

— ὦ! ἐλησμόνησα. Ἡ περιουσία βεβαίως τὰτα δὲν ἀνήκει ἀκόμη εἰς αὐτόν· ἀλλὰ θὰ τὴν λάβῃ βεβαίως σήμερον ἢ αὔριον, διότι λέγουσιν ὅτι ὁ πτωχὸς ἀνάπηρος δὲν θὰ ζήσῃ πολὺν καιρὸν ἀκόμη.

Ἐξῆλθον χωρὶς νὰ καταδεχθῶ νὰ ὀργισθῶ. Ἐφρόνουν ὅτι ἦτο ἀσέβεια ν' ἀναμιχθῇ τὸ ὄνομα τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν εἰς τοιαύτην συνδιάλεξιν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπεσκέφθην ἐκ δευτέρου τὸν πύργον. Εἶδον ἐκεῖ τὴν φορὰν ταύτην τὴν φίλην μου Καρτθράϊτ, ἣν εὗρον ἀποκατασταθεῖσαν μετὰ τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν εἰς τὰ ἀρχαῖα τοῦ πύργου διαμερίσματα, μακρὰν τῆς κινήσεως καὶ τοῦ θορύβου. Ἡ κυρία Καρτθράϊτ μοὶ ἐφάνη εὐτυχῆς διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ αὐτῆς παραχθεῖσαν ἐπ' ἐμοῦ ἐντύπωσιν. Ἐμαθον παρ' αὐτῆς ὅτι ἡ Λιλία ἦτο πτωχή τις συγγενῆς τῆς μαρκησίας, προσληφθεῖσα ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ὅπως ἐκμάθη τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν μετὰ τῶν νέων αὐτῆς ἐξαδελφῶν· ὅτι ἡ ἀνατροφή αὐτῆς ἦτο παρημελημένη καθ' ὁλοκληρίαν, τῆς διδασκάλου τῶν δεσποινίδων τούτων εὐρισκούσης ἐαυτὴν λίαν κομψῆς καὶ λίαν μεγάλης κυρίας, ὥστε νὰ καταδεχθῇ νὰ παράσχῃ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς μικρὸν, τοσοῦτον ἀσήμαντον πρόσωπον· ὅτι τὸ παιδίον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας προσηλώθη εἰς τὸν λόρδον Σαινζερμαίν, ὅστις, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀφοσίωσεως αὐτοῦ καὶ ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν θέσιν του, τὴ εἶχεν υἱοθετήσῃ οὕτως εἰπεῖν, διδάσκων αὐτὸ, καλλιεργῶν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ τὴν καρδίαν καὶ προπαρσκευάζων αὐτὸ εἰς τὴν μετ' ἐγκρατερήσεως καὶ ἀξιοπρεπείας ἀνοχὴν τῶν πολυαριθμῶν δυσχερειῶν τῆς θέσεώς του ὡς πτωχῆς συγγενοῦς.

— Τὰ δύο ταῦτα δυστυχῇ πλάσματα, μοὶ εἶπε, — δυστυχῇ ὑπὸ τοσοῦτον ἐναργῶς ἀντιθέτου περιστάσεως, εἰ καὶ φερούσας τὸν αὐτὸν ταπεινωτικὸν χαρακτῆρα, — φαίνεται ὅτι συνδέθησαν διὰ μυτικῆς συμπαθείας, καὶ οὕτως ἡ μικρὰ Λιλία κατέστη ἡ τρυφερωτέρα ἀδελφὴ τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν· ἐκεῖνος δὲ τρέφει πρὸς αὐτὴν τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν μέριμναν πατρός. . . ὦς βλέπετε, τὰ δώματα ἡμῶν εὐρίσκονται μεμακρυσμένα ἀπὸ τὰ τῆς οἰκογενείας, σπανίως δὲ

έρχονται νὰ μᾶς ταραξώσιν. Ἡ ζωὴ ἡμῶν εἶναι μονήρης σχεδόν· ἀλλ' ἡ γλυκεῖα αὕτη μικρὰ κόρη τὴν ἐμψυχοῖ καὶ τὴν φαιδρύνει. Πιστεύω ὅτι εἶναι εὐτυχῆς, διεκφεύγουσα τὴν ὑπερήφανον παιδαγωγὸν τῆς καὶ τὰς ἐξαδέλφους τῆς, αἵτινες τὴν ἀγαπῶσι μετρίως, καὶ τοῦτου ἕνεκα δὲν μᾶς ἀφίνει ποτέ· ὀφείλω δὲ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι δὲν ἀνησυχοῦσι ποσῶς διὰ τοῦτο. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἶναι μαζῇ καὶ οἱ δύο, ἐνησχολημένοι διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ νέου κήπου των.

Ἡ κυρία Καρτθράϊτ ἦτο λίαν μεμετρημένη καὶ ἐχέμυθος. Πιστεύω ὅτι ποτὲ δὲν μοι ἀπεκάλυψε τι τῶν συμβάντων ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ Βρανδῶνος· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μοι ὑπέδειξεν, ὅτι ὁ μαρκήσιος, ἀκηδὴς καὶ ἀδιάφορος, εἶχεν ἀναθέσει καθ' ὁλοκληρίαν τὴν διεύθυνσιν τῶν ὑποθέσεων του εἰς τὴν γυναῖκά του, καὶ ὅτι ἐκείνη, δεσποτική, ἐγωῖστικὴ, ἀσυμπαθὴς, ἐκυβέρνη, χωρὶς νὰ φροντίζῃ περὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου, χωρὶς νὰ προσέχῃ ποσῶς εἰς τὰ ἀμοιβαῖα τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τῆς δικαιοῦματα. Οὐδεμιᾶς ἐφείδετο δαπάνης χάριν τοῦ λόρδου Λουδοβίκου, οὐτινος αἱ φαντασίαι καὶ αἱ τέρψεις ἐπροτιμῶντο ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πρᾶγμα. Ἦτο τὸ εἶδωλον τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἥτις τὸν ἐθεώρει προφανῶς ὡς τὸν μέλλοντα κληρονόμον τῆς κολοσσαίας περιουσίας τοῦ μαρκησίου Βρανδῶνος. Εἶχεν ἤδη τοὺς σταύλους αὐτοῦ καὶ τὸ κυνοτροφεῖον, καὶ μολονότι ἦτο ἀκόμῃ παιδίον ἐκέκτητο τὰς ἐξεις καὶ τὰς ὀρέξεις ἀσώτου.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ, ἡ μαρκησία ἦτο εὐχαριστημένη διὰ τὴν κομψότητα αὐτῶν, λεαινῶν φιλοκάλων καὶ τελείων· κατὰ τὰ λοιπὰ ἡδιαφόρει. Ἰσως ἐκίχδετο περὶ τῆς υἱείας των· ἀλλ' αἱ ἡθικαὶ αὐτῶν ιδιότητες ἦσαν δι' αὐτὴν νεκρὸν γράμμα. Ἐγκαταλειμμένοι εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν παιδαγωγοῦ ἀγομένης ὑπὸ τοῦ συμφέροντος, κολακευομένης ἀναταπαύστως τὴν ματαιότητα αὐτῶν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν, μὴ διεγειρούσης ἐν αὐταῖς ἢ τὴν κλίσιν μόνον πρὸς τὰ ἐγκόσμια, μὴ αἰσχυνομένης ἐπίσης νὰ διδάσκῃ αὐτὰς ὡς τὸν μόνον τῶν ἐν τῇ βίῃ προσπαθειῶν των σκοπὸν τὴν ἐπιτυχίαν πλουτοῦ συνοικεσίου, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς μητρὸς των, αἱ μικραὶ κόραι περὶ οὐδενὸς ἄλλου συνδιελέγοντο ἢ περὶ τῶν ἐνδυμασιῶν αὐτῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων.

Ἐν τσοούτῳ ἡρνοῦντο τὰ πάντα εἰς τὸν λόρδον Σαινζερμαῖν, ἡ μᾶλλον ἔπρεπε νὰ εἴπω, ὅτι εἶχον ἀρνηθῇ εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ἂν δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ἐκείνην καὶ τὴν σταθερότητα, αἵτινες τόσον ὀλίγον ἐφαίνοντο συμβιβάζομεναι μὲ τὴν μαλακότητα καὶ γλυκύτητα τῶν τρόπων του, νὰ ἐπιμένῃ ζητῶν καὶ ἐπιτυχάνων, ὅ,τι ἐφρόνει ἀναγκαῖον διὰ τὴν εὐζωίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀνατροφήν. Καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ἐξέφρασε ποτε

παράπονον δι' ὅσα ἐβλεπε χορηγούμενα εἰς τοὺς ἄλλους, ἀποφεύγων μετὰ περισκέψεως ν' ἀναμνησθῇ εἰς πᾶν ὅ,τι προήρχετο ἐκ τῶν διαταγῶν καὶ τῶν θελήσεων τῆς μητρικῆς του.

— Χθὲς ἀκόμῃ ἐδῶκεν ἐν τοιοῦτον παράδειγμα, μοι εἶπεν ἡ κυρία Καρτθράϊτ. Ἦσθε ἐκεῖ, ὅταν ἡ μικρὰ Λιλίᾶ ἐπεπλήχθη τοσοῦτον, διότι ἐκνύε ρόδα; Ὁ λόρδος Σαινζερμαῖν δὲν ἐφάνη παρατηρήσας τὴν περιφρόνησιν· ἀλλ' εὐθύς μετὰ ταῦτα μετέβη παρὰ τῇ μαρκησίᾳ καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῆς νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ διαρρυθμίσῃ εἰς κήπον διασκεδάσεως ἐν τέταρτον στρέμματος τοῦ δάσους, τοῦ ὁποίου οὐδεμία ἐγίνετο χρῆσις. Ἡ μαρκησία, μολονότι δὲν ἐπιθυμῆ νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἐλαχίστην χάριν, ὥσπερ παραχώρησάς τις ἀπὸ μέρους τῆς ἡθελεν εἶσθαι ἐγκατάλειψις τῶν δικαιωμάτων τῆς, ὑπεχρεώθη ἐν τούτοις νὰ ὑποχωρήσῃ, ἀφοῦ τῇ εἶχε καλῆσαι μετὰ τσοαύτης σεβασμὸν ἐμπνεύσεως· εὐσταθείας, κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἡ Λιλίᾶ καὶ αὐτὸς ἐπασχολοῦνται εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ κηπαρίου των.

Διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνον καὶ εὗρον τὸν νέον λόρδον ἐξηπλωμένον ὡς συνήθως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἔχοντα ἐνώπιόν του μικρὰν τράπεζαν, κεκαλυμμένην ὑπὸ σχεδίων, τὰ ὁποῖα ἡρμήνευεν εἰς τὴν Λιλίαν.

Ἐργάται παρεσκευάζον τὸ ἔδαφος, ἡ δὲ Λιλίᾶ ζωηρά, ὑπερεξημεμένη, ἐβαττάριζεν, ἐλάμβανε μέτρα, μετέδιδε διαταγὰς, ἤρχετο, ἀσθμαίνουσα καὶ εὐτυχῆς.

— Κύριε Οὐίλσον, μοι εἶπεν αἴφνης ὁ νεανίας μετὰ τινὰς στιγμὰς συνδιαλέξεως περὶ τῆς υἱείας του καὶ τῶν σχεδίων του, ἀρκετὰ ἐλαλήσαμεν περὶ ἐμοῦ. Ἄν ἔχετε καιρὸν νὰ θυσιάσητε ὑπὲρ ἐμοῦ, σὰς παρακαλῶ νὰ συνδιαλεχθῶμεν περὶ σπουδαιότερων ὑποθέσεων. Ἡ μήτηρ μου σὰς ἐνεχείρισε χρηματικὸν τι ποσόν, τὸ ὁποῖον μοι ἀνήκει. Ποῖα εἶναι σήμερον τὰ εἰσοδήματα τοῦ κεφαλαίου τούτου;

— Δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα. Δύνασθε, μιλῶντες, ν' ἀπαιτήσητε ἀμέσως ὅλον ἢ μέρος τοῦ ποσοῦ, κεφάλαιον καὶ εἰσοδήματα, ὅπως σὰς φανῇ καλλίτερον.

— Θέλω σὰς ἀπογυμνώσει ἀμέσως, κύριε Οὐίλσον, ἐξηκολούησε γελῶν. Ἐχω ἀνάγκην ὅλον τοῦ ποσοῦ διὰ τὸ τέκνον μου καὶ δι' ἐμὲ αὐτὸν· μόλις δὲ θέλει εἶσθαι ἀρκετὸν κατὰ τὸ ἥμισυ. Προτίθεται ὡσαύτως νὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου νὰ ἀναλάβῃ τὰ ἐξόδα τῆς ἀνατροφῆς μου, διότι προνοῶ διὰ τὴν τῶν ἄλλων.

Μοι εἶπε τότε ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ ἓνα παιδαγωγόν· ἓνα gentleman, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἓνα λόγιον.

— Ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης νὰ καταστῶ λόγιος, ἡ δὲ προσφιλὴς κυρία Καρτθράϊτ, μετ' ὅσας τὰς προσπαθείας τῆς, οὐδέποτε ἡδυνήθη νὰ

κατορθώσῃ ὅπως μοι παράσχωσι τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Εἰς ἐμὲ λοιπὸν ἀπόκειται τὼρα νὰ τὰ ἀπαιτήσω. Ἄν μοι τὰ ἀρνηθῇ ὁ πατήρ μου, καλῶς! θέλω πληρώσει ἐγὼ, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἀλλὰ πιστεύω ὅτι δὲν θέλει μοι τὰ ἀρνηθῇ.

— Ἀδύνατον, ἀνέκραξα.

— ὦ! ἂν τοῦτο ἐξήρτητο ἀπ' αὐτοῦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ ἐπραττεν. Ἀλλ' ἡ οἰκογένειά του κοστίζει εἰς αὐτὸν πολὺ ἀκριβὰ. Εἶναι ἀληθῶς λυπηρὸν ἄνθρωπος τῆς τάξεώς του νὰ ἔχῃ τόσον παράδοξα ἔξοδα καὶ τόσον πραγματικὴν πέναν.

Ἰδοὺ σκέψις ἀξία τῆς μητρός του, ἐσκέφθην καθ' ἑαυτόν.

— Κύριε Οὐίλσον, στήριζομαι ἐφ' ὑμῶν ὅπως εὖρω ὅ,τι ἐπιθυμῶ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ, προσέθηκε, τὴν προσφιλεῖν ταύτην μικράν, ὀλίγων πραγμάτων ἔχει τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνάγκην, ἡ δὲ ἀνατροφὴ μου θέλει τελειώσῃ πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἡ ἰδική της. Ἀλλὰ σὰς ἐγγυῶμαι, ὅτι θέλει τύχῃ καὶ αὕτῃ τοιαύτης.

— Ἐπίστευον, ἀπεκρίθην, ὅτι ἡσυχολοῦντο μὲ τὴν ἀνατροφὴν αὐτῆς συγχρόνως μὲ τὴν τῆς ἐξαδέλφου της.

— Ὅχι, ἡ Λιλία παρημελήθη ὅλως διόλου ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην.

Ἡ συνδιάλεξις μας διεκόπη ἐνταῦθα.

Μετά τινας στιγμὰς ἠκούσαμεν θόρυβον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μικροῦ δάσους, δύο δὲ θαυμάσιοι κύνες εἰσέβαλον εἰς τὸ κηπᾶριον πρὸ μέγαν τρόμον τῆς Λιλίας, ἥτις ἤρξατο κραυγάζουσα καὶ τρέχουσα ἐν σπουδῇ ὅπως κρυβῇ πλησίον τοῦ φίλου της. Ὁ δὲ λόρδος Λουδοβίκος τοὺς ἠκολούθει, κρατῶν μικρὸν πυροβόλον εἰς τὴν χεῖρα.

— Πῶς ἔχετε σήμερον, ἀδελφέ; . . . Ὅποιον θαυμάσιον μέρος ἀνεκαλύψατε διὰ σὰς καὶ τὴν γλυκεῖαν καὶ ἀξιολάτρευτον φίλην σας; Ἀλλὰ διατί νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φοβῆται τοὺς σκύλους μου ἡ Λιλία; δὲν θὰ σὲ κακοποιήσωσι, μικρὰ τρελλή.

— Ἀληθῶς, Λουδοβίκε, πρέπει νὰ τὴν συγχωρήσῃτε. Ὄρμησαν ἐπ' αὐτῆς τοσοῦτον ἀπροσδοκήτως! Δὲν θὰ ἦσαι ἄλλοτε φρονιμωτέρα, Λιλία;

— Δὲν ἀγαπῶ τὰ μεγάλα ταῦτα τρομερά ζῶα, εἶπεν ἡ Λιλία.

— Ἀληθῶς δὲν τὰ ἀγαπᾶτε! Εἶδετε ἄλλοτε, ἀξιολάτρευτος μικρὰ πανούργος, ζεῦγος τόσον ὠραῖον ζῶον; Παρατηρήσατέ τα λοιπὸν, Σαιν-ζερμαίν, σεῖς ὅστις ἔχετε ὀφθαλμοὺς καλλιτέχνου. Δὲν εἶναι θαυμάσιοι κύνες;

— Μάλιστα, λαμπροί. Πόσα τοὺς ἠγοράσατε;

— ὦ! ὁ Πίτσων τοὺς ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν φύλακα τοῦ λόρδου Κλαίρ δύο χιλιάδας πεντακόσια φράγκα τὸ ζεῦγος. Ἀξίζουσι βεβαίως τέσσαρας χιλιάδας.

Κατένευσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀγνοῶν τίνα θέ-

σιν νὰ λάβω. Ὁ δὲ λόρδος Σαιν-ζερμαίν ἀπεκρίθη γελῶν:

— Εἴθε ἄξιον μειράκιον, Λουδοβίκε. Ἀλλὰ φρονῶ ὅτι θὰ ἦσθε ἐτι μάλλον, ὅταν ἐπανεύρετε τὰς δύο σας χιλιάδας καὶ πεντακόσια φράγκα, ἂν κατὰ τύχην σὰς ἔλθῃ ἡ ἰδέα νὰ ἐκποιήσῃτε τὴν ἀγοράν σας.

— Ἀληθῶς, ἀνέκραξεν ὁ λόρδος Λουδοβίκος, ποία διαβολικὴ ἰδέα εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς μητρός μου; Δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ αὐτά. Δὲν ἐφαντάσθη ἐκείνη ὅτι εἶμαι πολὺ νέος, — πολὺ νέος! ὁ Θεὸς νὰ τὴν εὐλογῇ! — ὥστε νὰ μ' ἐμπιστευθῶσιν ἐν ἀληθινὸν πυροβόλον! . . . Νὰ μὴ κηρυγῇ! προσέθηκε μεθ' ὑπερβαλλούσης ζωηρότητος, κάλλιον ν' ἀποθάνω, παρὰ νὰ ὑποκύψω εἰς τοιαύτην τυραννίαν! . . . Μάλιστα, προτιμῶ ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ μὴ διασκεδάζω. . . προτιμῶ χιλιάκις ν' ἀποθάνω!

— Θεέ! πόσον εἴθε ἀνόητος, λόρδε Λουδοβίκε, εἶπεν ἡ Λιλία, πόσον εἴθε λοιπὸν ἀνόητος! Πῶς! ν' ἀποθάνητε, διότι δὲν σὰς ἀφίνουσι νὰ κηρυγῇτε! Ἔχετε τοὺς ἵππους σας, καὶ τοὺς σκύλους σας! . . . καὶ τοὺς φασιανούς σας, καὶ τοὺς ἰνδικοὺς χοίρους σας καὶ τὰ κουνέλια σας. . . τὰ πάντα. . . τὰ πάντα!

— Δὲν καταλαμβάνετε τίποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀξιολάτρευτος, χαρίεσσα καὶ ἀξιόλογος μικρά μου. Ἐμπρὸς, ἐναγκαλισθῆτέ με καὶ μὴ μὲ μαλόνετε πλέον!

— Ὅχι. Ἐκαμα ὅρκον.

— Σεῖς! . . . Ὅρκον!

— Δὲν θὰ ἐναγκαλισθῶ ποτὲ κανένα ἐδῶ. . . ἐκτὸς τῆς κυρίας Καρτθράϊτ.

— Τί ἀνοησία! Τὸ ἐκ ψαροῦ μαρμαῦρου τοῦτο ἄγαλμα;

— Δὲν εἶναι ἄγαλμα ἐκ ψαροῦ μαρμαῦρου, ἀνέκραξεν ἡ Λιλία ἀγανακτοῦσα, καὶ εἴθετε κακός. . . πολὺ κακὸς νὰ τὴν ὀνομάζῃτε τοιοῦτοτρόπως. Εἶναι ἀγαθωτάτη, σοφωτάτη καὶ μᾶς ἀγαπᾷ πολὺ. . . Καὶ ἂν ἦναι ὠχρὰ, εἶναι ὠραιότερον τοῦτο ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐρυθρὰς παρειάς, ὡς τὰς ἰδικὰς σας.

— Σιγὰ, σιγὰ, Λιλία μου, εἶπεν ὁ λόρδος Σαιν-ζερμαίν, ὑπερασπίζεσθε τοὺς φίλους σας, ἀλλὰ μὴ κακομεταχειρίζεσθε τοὺς ἀντιπάλους σας.

— ὦ! ἄς μὲ κακομεταχειρίζεται ἡ χαρίεσσα μικρὰ τρελλή· ἐγὼ θὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ.

— Ὅχι, ἀδελφέ μου, ὅχι σήμερον. Μὴ τὴν ἐναντιόνησθε. Νὰ ὀμιλήσω εἰς τὴν μαρκεσιάν διὰ τὸ πυροβόλον σας;

— Τοῦτο ἐπεθύμουν νὰ σὰς ζητήσω, Σαιν-ζερμαίν. Θὰ σὰς εἶμαι ὑπερβολικὰ ὑποχρεωμένος. Δὲν εἶναι τερατῶδες καὶ ἀνόητον;

— Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι εἶναι γυνή. . . καὶ μήτηρ σας, — μήτηρ τῆς ὁποίας ἡ ὑπερβολικὴ τρυφερότης ἤμπορεῖ ἐνίοτε νὰ ἔχῃ διὰ σὰς δυσάρεστα.

— ὦ! τότε ὀλιγωτέραν τρυφερότητα! ἀπεκρίθη ἀνευλαβῶς ὁ λόρδος Λουδοβίκος. Ἐν τοῦτοις προσπαθήσατε νὰ τὴν καταπείσητε. Σᾶς ἀκούει ὅταν τῇ λαλήτε καθὼς πρέπει.

— Φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ τῇ λαλήσω καθὼς πρέπει εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, εἶπεν ὁ λόρδος Σαινζερμαϊν γελῶν. . . τοῦλάχιστον κατὰ τὰς ἰδέας σας. Βεβαίως ὄχι. Εἴθε υἱὸς της ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, ἐκείνη δὲ ἔχει τὸ δικαίωμα. . .

— Μὴ λαλήτε περὶ δικαιωμάτων. . . ποία ἀνοησία! Ἄς ἴδωμεν, θὰ λάβητε τὸ μέρος μου, ναὶ ἢ ὄχι;

— Θὰ προσπαθήσω, ἀλλ' ὄχι ὅπως ἠθέλητε ἐπιθυμήσει. . . δηλ. ἀποφασιστικῶς καὶ ἐπιτακτικῶς, ὅπως λέγετε.

— Καλῶς, καλῶς! κάμετε ὅπως νομίζετε διὰ νὰ ἔχω τὸ πυροβόλον μου. . . διὰ σᾶς δὲ, Αιλία, θέλω φονεύσει μίαν περιστέραν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Αιλία. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φονεύωσι περιστέρας.

— Διατί μικρὰ ἀνόητος; ἐπίστευον ὅτι ἡγάπατε τὰ πτηνά.

— Δὲν τὰ ἀγαπῶ νεκρά, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὰ φονεύητε.

— Ἀληθῶς; Λοιπὸν πρέπει νὰ σᾶς συνειθίσω, διότι δὲν ἤμπορῶ νὰ ζῶ χωρὶς νὰ κηνυγῶ. . . καὶ πολὺ περισσότερον χωρὶς ν' ἀπολαμβάνω τὴν τρυφερότητα τῆς γλυκείας καὶ ωραίας μου Αιλίας. Λοιπὸν, καλὴν νύκτα! Εἴθε τόσο δυσάρεστος ὥστε προτιμώτερον ν' ἀπομακρυνθῶ.

Καὶ μᾶς ἐγκατέλιπε συρίζων τοὺς κύνας του. Ἐσιωπήσαμεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Ἐπὶ τέλους ὁ Σαινζερμαϊν εἶπε:

— Δὲν εἶναι ὥραϊον μεράκιον;

— Τί δυστυχία νὰ τὸν χαϊδεύωσι τόσο! ἐδοκίμασα ν' ἀποκριθῶ.

— Ὡς τὴν πίστιν μου δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἐλπίζω ὅτι αἱ συνέπειαι δὲν θέλουσιν εἶσθαι δυσάρεστοι δι' αὐτὸν, καὶ εἶναι τόσο γλυκὺ νὰ λατρεύηται τις ἀπὸ τὴν μητέρα του!

Ἐδυσκολευόμην νὰ συμμερισθῶ τὴν συμπάθειαν ταύτην, οὐδ' ἠδυνάμην νὰ ἐμποδίσω ἐμαυτὸν νὰ καταρασθῶ ἐν ἐμαυτῷ τὴν προσωπολήψιαν ἐκείνην, ἥτις ἀποποιουμένη εἰς τὸν ἕνα τῶν υἱῶν τὰ μέσα τῆς ἐκτελέσεως τῶν εὐγενεστερῶν σχεδίων του, ἐσπατάλα τὰ χρήματα πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀνωφελεστερῶν φαντασιῶν τοῦ ἑτέρου.

Παρήλθε τὸ θέρος. Παρουσίασα εἰς τὸν λόρδον Σαινζερμαϊν ἕνα ἐκ τῶν φίλων μου, ἐξαίρετον καθηγητὴν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου ἐποιήσατο ἐκπληκτικὰς προόδους εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἐπιστημῶν, τοὺς ὁποίους δικαίως ἢ ἀδίκως θεωροῦμεν ὡς ἀπαραιτήτους διὰ τὴν ἀνατροφὴν τελείου εὐγενοῦς. Περὶ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπίσης ἤρξατο ἐκτελῶν τὰ σχέδιά του

διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς υπάρξεως τῶν χωρικῶν τῶν κτημάτων του.

Ἡ μικρὰ Αιλία καθίστατο ὁσημέραι χαριεστερά καὶ θελητικωτέρα, ἡ δὲ εὐγένεια αὐτῆς, ἡ εὐθυμία αὐτῆς, αἱ φιλοτάραχοι αὐτῆς πονηρίαι, οἱ θωπευτικοὶ αὐτῆς τρόποι κατάρθουν εἰς τὸν πτωχὸν ἀσθενῆ τὴν λήθην τῶν πόνων του καὶ τῆς ἀπελπισίας τοῦ μέλλοντός του.

Ὁ λόρδος Λουδοβίκος ἐστάλη εἰς Eton, ὅπου ἐκτίστατο ταχέως τὴν φήμην τοῦ ὠραιότερου καὶ νοημονεστεροῦ τῶν μαθητῶν τοῦ λυκείου. Αἱ ἀσωταίαι αὐτοῦ, αἱ παράφρονες αὐτοῦ δαπάναι τὸν κατέστησαν περιφνημον, ἐν μέσῳ μάλιστα νεανιῶν, οὓς δὲν ὥφελε νὰ ἐκπλήξῃ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μανίας. Ἀλλὰ τὰ ἀναντίρρητα αὐτοῦ προτερήματα καὶ ἡ γενναία αὐτοῦ καρδία τὸν κατέστησαν ἀγαπητὸν παρὰ πᾶσι, μεθ' ὅλην τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ, δικαιολογοῦντα μέχρι τινος σημείου τὴν ἀπίστευτον πρὸς αὐτὸν τῆς μητρὸς λατρείαν.

Ἔσται συνέχεια.

K^x MARSH.

Ο ΧΡΗΣΜΟΣ ΤΗΣ ΛΟΙΓΓΑΝΙΔΟΣ

[Χωρικὸν διήγημα]

Α΄

Κατὰ τὰ βορειοανατολικά παράλια τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐν γραφικῇ κοιλάδι, παρὰ τὰς ἐσχατίας βαθυσκίου δάσους πευκῶν καὶ πλατάνων ὑψοῦσι τὰς ἀχυρίνας αὐτῶν στέγας οἱ λευκάζοντες οἰκίσκοι τοῦ χωρίου Μ^{**}. Ὑδροχρεῖς ἄρουραι ἐν αἷς βλαστάνει ὁ ἀραβόσιτος καὶ σιτοφόροι ἀγροί, ἀπλοῦνται πράσινοι ἢ χρυσαῖνες μέχρι τῆς ψαμμῶδους ἀκτῆς ἀντικρὺ τῆς ὁποίας διαφαίνουσι πέραν εἰς τὸν ὀμιχλώδη ὀρίζοντα οἱ ἀπορῶγες βράχοι τῆς Σκοπέλου καὶ τῆς Ἀλονήσου. Πρὸς δυσμὰς κατὰφυτοι γήλοφοι σχηματίζουσι χλοερὸν τεῖχος καὶ ὁ ἀπὸ τῶν κλιτύων αὐτῶν καταρρέων ἄσχημος ποταμίσκος περιβάλλει τὸ χωρίδιον δι' ὕψους ζώνης.

Ἡ 15^η Ἰουνίου 186 . . . ἦτο ἡμέρα ἑορτῆς διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Μ^{**}. Ὑπὸ τοὺς διεσπασμένους καὶ βρουσκεπεῖς θόλους τοῦ ἀγροτικοῦ παρεκκλησίου ὁ σεβάσμιος ἐφημέριος εἶχεν ἐνλογῆσαι τοὺς γάμους τῆς Ξανθῆς καὶ τοῦ Φώτου, τῆς Ξανθῆς, τῆς ὠραιότερας κόρης τοῦ χωρίου καὶ τοῦ Φώτου: τοῦ καλλιζώνου Φώτου, τοῦ ἐντίμου Φώτου. Ἡ γαμήλιος πομπὴ κατῆρχετο ἀγαλλομένη καὶ τυρβάζουσα ἀπὸ τοῦ λοφίσκου τοῦ παρεκκλησίου πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, ὅτε αἴφνης φωνὴ βραγχῆν καὶ κλαυθμυρίζουσα εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ εὐθύμου ὀμίλου.

— Ἐλεημοσύνη καὶ γιὰ μένα τὴ φτωχὴ γιὰ νὰ σᾶς εὐχηθῶ καὶ ἐγὼ νὰ ζήσετε χίλια χρύνια. . .

Ἡ οὕτως ἀκκίρως ῥίπτουσα ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς ἀφρόντιδος εὐτυχίας τὴν θλιβερὰν εἰκόνα τῆς στερήσεως καὶ τοῦ ἄλγους, ἦτο ῥικνὴ καὶ ρακέν-